

ESGLÉSIA DE MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 4 – Abril 1985

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE	93
16.— Comunicació sobre el pròxim Sínode dels Bisbes. Qüestionari.	
17.— Carta oberta als meus seminaristes.	
SES CATEQUESIS DEL BISBE	
18.— “Convertiu-vos!...”	
19.— “...I creis en l’Evangeli”.	
20.— Vençut?	
21.— Triomfant!	
SECRETARIA GENERAL	101
Elecció de Mare Abadessa. Jornades a celebrar.	
COMISSIÓ DEL CLERO	102
Carta sobre diverses celebracions.	
SEMINARI DIOCESÀ	104
Carta sobre el Dia del Seminari.	
DELEGACIÓ D’ENSENYAMENT	106
Entrevista a Francesc Riu.	
FRATERNITAT CRISTIANA DE MALALTS I MINUSVÀLIDS ..	109
Programa del curs 1984-1985.	
CÀRITAS INTERPARROQUIAL DE CIUTADELLA	111
Organització de Càritas Interparroquial.	
INFORMACIÓ DIOCESANA	114
Activitats del Sr. Bisbe. Setmana de reflexió a la parròquia de Ferreries. Els escoltes de Menorca. Pregària i reflexió quaresmal a l’arxiprestat de Ciutadella. Diverses xerrades i conferències. Xerrades sobre presència de l’Església al món d’avui. Conferència sobre religiositat popular. Recés per a religioses. Predicació quaresmal a la parròquia d’Alaior. Acto interconfesional. Visita del Superior General de los P. Paules e Hijas de la Caridad.	
DE LA SANTA SEU	120
Missatge del Papa en la Jornada d’oració per a les vocacions.	
DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	125
Nota, de la Comissió permanent: “Reconciliación y penitencia”.	

DOCUMENTS DEL BISBE

16.— COMUNICACIÓ SOBRE EL PRÒXIM SÍNODE DELS BISBES

Acab de rebre de Roma un document, anomenat "Lineamenta", que fa referència al pròxim Sínode dels Bisbes, a celebrar, si no hi ha cap contraordre, a la tardor de l'any 1986. El tema d'aquesta reunió episcopal és "Vocació i missió dels seglars en l'Església i el món, vint anys després del Concili Vaticà II". Així resa el títol del document.

En la introducció del dit document hi ha un apartat que diu: "La mateixa naturalesa del tema elegit, sobretot pels aspectes d'experiència de vida, fa utilíssima una àmplia consulta als mateixos seglars, ja durant la fase preparatòria de l'Assemblea Sinodal en les Esglésies locals: no solament perquè ells són els primers i directes interessats en el tema, sinó encara més pel carisma que els seglars reben de l'Esperit Sant, en ordre a exercir el seu apostolat".

I la introducció acaba amb aquestes paraules: "La consulta als seglars, si es fa en temps oportú i és facilitada intel·ligentment, serà una ajuda preciosa a fi que l'Església, i en particular els Pastors que l'animen i la guien, puguin conèixer millor la situació real sobre la consciència que tenen els seglars avui, a vint anys de distància del Concili Vaticà II, de la seva inserció i de la seva participació en la vida i en la missió de l'Església en el món i en la història".

M'ha semblat, idò, després de llegir aquestes anteriors citacions, que és molt oportú copiar els qüestionaris que s'inclouen en aquest "Lineamenta", perquè, ara, cap a finals d'aquest curs, es puguin preparar les respostes a donar, per així poder-les fer arribar al seu destí a primers del pròxim mes de setembre, col·laborant d'aquesta manera en un tema tan interessant i necessari.

Copiï a continuació les preguntes del qüestionari, demanant que en totes les parròquies i altres entitats d'Església es facin els grups corresponents per a contestar-les. Serà una altra aportació que farem en bé de l'Església Universal i també de la de ca nostra.

Agraïnt per endavant tot el que hi fareu, vos beneesc en el Senyor.
Ciutadella, a 20 de març del 1985.

Antoni, bisbe

Cuestionario del Sínodo de los Obispos

PREGUNTAS PARA LA PRIMERA PARTE

Mirada a la situación post-conciliar.

- 1.— ¿Ha sido recibida, comprendida, valorizada en las Iglesias locales, especialmente por los laicos mismos la enseñanza del Concilio Vaticano II sobre el lugar y la misión de los laicos en la Iglesia y en el mundo? ¿Qué iniciativas concretas se han emprendido para conseguir esta finalidad?
- 2.— A veinte años de distancia del Concilio, en vuestras Iglesias particulares ¿cuáles son los frutos positivos que se han derivado del Concilio, y cuáles son los nuevos problemas que los laicos deben afrontar con relación a su vocación y misión?
- 3.— ¿Cómo ha madurado estos años la conciencia de la necesidad y del carácter insustituible de la misión de los laicos, basándose en la comprensión más plena del designio de Dios, que quiere a toda la Iglesia como "sacramento universal de salvación", o sólo basándose en motivaciones contingentes, como por ejemplo, la escasez de sacerdotes?
- 4.— ¿Ha sido fielmente propuesta la interpretación conciliar de la figura del laico en vuestras comunidades, o ha sufrido modificaciones sustanciales en los años sucesivos al Concilio?
- 5.— ¿La conciencia de que los laicos pertenecen a la Iglesia y participan en su misión de salvación, se ha desarrollado sólo en los gru-

pos, movimientos y asociaciones de laicos, o ha penetrado también en todos los laicos: es sólo una conciencia "elitaria", o una conciencia realmente "popular"?

- 6.— La conciencia de que "hay en la Iglesia diversidad de ministerios pero unidad de misión" (20) ¿ha ayudado tanto a los pastores como a los fieles laicos a poner en práctica esas relaciones familiares de las que habla repetidamente el Concilio? (21).

PREGUNTAS PARA LA SEGUNDA PARTE

En la Iglesia para el mundo:

La vocación y la misión de los laicos.

- 1.— ¿Cuál es la conciencia bautismal presente en los diversos miembros de vuestra Iglesia local?

El Bautismo y los otros sacramentos de la iniciación cristiana (Confirmación y Eucaristía), ¿se sienten y se viven realmente como fundamento y dinamismo de la participación de todos y de cada uno en la vida y en la misión de la Iglesia?

- 2.— ¿Cómo se comprende, se acoge y se vive, tanto en la reflexión como en la praxis pastoral la diferencia que el Concilio Vaticano II ha vuelto a afirmar entre el sacerdocio común y el sacerdocio ministerial, entre la misión de los fieles y la misión de los Pastores?

- 3.— El carácter secular, que el Concilio dice que es "propio y particular" de los laicos, en cuanto que participan en la misión salvífica de la Iglesia, ¿cómo se percibe y se vive? ¿Qué problemas pastorales crean las formas concretas con que los laicos cristianos viven la relación Iglesia-mundo?

- 4.— ¿Se plantea en vuestra Iglesia local el problema de los ministerios confiados a los laicos?

¿En qué términos y por qué razones?

(20) Conc. Oec. Vat. II Decr. de apostolatu laicorum *Apostolicam actuositatem*, n. 2: AAS LVIII (1966), p. 838.

(21) Cfr. Conc. Oec. Vat. II Const. Dogm. de *Ecclesia Lumen gentium*, n. 37: AAS LVII (1965), pp. 42-43.

PREGUNTAS PARA LA TERCERA PARTE

Testigos de Cristo en el mundo.

- 1.— ¿Cuáles son en la vida de los hombres de hoy, sobre todo en el contexto de vuestra Iglesia local, los campos que reclaman con mayor urgencia el compromiso apostólico de los laicos?
- 2.— ¿Cómo se utiliza en vuestra Iglesia local la riqueza de las diversas formas de apostolado incluso para suscitar una conciencia apostólica personal en cada uno de los fieles?
- 3.— ¿Qué problemas plantea el pluralismo de las formas de apostolado de los laicos y cómo coordinar la actividad de los laicos a nivel parroquial, diocesano, nacional e internacional?
- 4.— ¿Qué frutos han dado en vuestra Iglesia local los consejos pastorales?
- 5.— ¿Cómo formar a los laicos en su vocación y misión en la Iglesia y en el mundo?
- 6.— ¿Qué elementos hay que subrayar como esenciales y significativos en la espiritualidad propia de los laicos?
¿Qué estímulos pueden derivarse de la espiritualidad de los institutos seculares?

17.— CARTA OBERTA ALS MEUS SEMINARISTES

Ciudadella, 17 de març del 1985

Estimats seminaristes,

Esteim a vigílies de la festa de sant Josep i, per tant, a vigílies de celebrar el Dia del Seminari, el vostre Dia. Enguany, aquest Dia del Seminari té qualque connotació especial que és necessari fer notar. La primera, la més important per a nosaltres, és que celebrarem aquesta Jornada en una nova etapa del Seminari Major que és a Ciudadella. Quatre de vosaltres, estimats seminaristes, juntament amb un bon ranxo de professors, heu iniciat aquesta nova singladura que esperam fructífera i duradora, en bé de tota la nostra diòcesi.

Una altra connotació és que aquest any és l'Any Internacional de la Joventut. I no sé si qualcú es recordarà que els seminaristes també

sou joves i teniu qualque cosa a dir i a fer aquest any. Si es parla de la joventut universitària, obrera, camperola, per què no hem de parlar de vosaltres i, amb vosaltres, de tants d'altres joves que es preparen per al sacerdoci en tots els Seminaris d'Espanya i d'arreu del món?

Aquesta carta oberta ve a tot açò. Ja sabeu que de cal Bisbe fins al Seminari hi ha una passa, per dir-ho així. I que són moltes les vegades, durant el curs, que ens veim i rallam; i per açò sembla que no seria necessari ara escriure-vos aquesta carta, quan, de paraula, podríem parlar millor de tot el que vos vull dir.

Però resulta que aquesta carta és oberta. I sobretot és oberta perquè sigui llegida no solament per vosaltres, estimats seminaristes, sinó molt particularment per altres joves i també pels nostres feels cristians de tota l'illa. I que llegeixin la carta perquè sàpiguen:

- que vosaltres, seminaristes, viviu al Seminari, a Ciutadella, al carrer del Bisbe Vila;
- que sou joves, en plena i exuberant joventut;
- que, si sou al Seminari, és per ser un dia no molt enfora, capellans de la nostra diòcesi, per servir els germans, amb un amor amplíssim. Tan ample, que renunciàu, fins i tot, a un amor "ben determinat", prescindint de formar una petita família, per ésser "pares" en la gran família eclesial de Menorca;
- i que tot açò vos dóna una gran alegria, un gran goig, que no té comparació amb altres goigs i alegries.

No vos sembla, idò, que tot açò, totes aquestes connotacions tenen aquest any un sentit profund que a vosaltres vos anima i encoratja i que als nostres feels cristians ha d'omplir-los també d'esperança i de satisfacció?

Estimats seminaristes, el vostre Bisbe prega per vosaltres, vos anima i vos insisteix a que faceu aquest seguiment de Jesús amb aquella espontaneïtat i senzillesa amb què Pere i els altres apòstols van acompanyar Jesús.

El final d'aquesta carta oberta vosaltres el sabeu prou. He de dir: I no hi ha altres joves en tot Menorca que vulguin seguir les vostres passes i venir al Seminari? Aquest any, no obtindrem fruit abundant de vocacions sacerdotals? I tant que sí!

Una forta abraçada, estimats seminaristes, en Crist Jesús.

Amb la meva cordial benedicció,

Antoni, bisbe

18.— “CONVERTIU-VOS!...”

(3 - 3 - 85)

És la primera paraula de Jesús, en començar la seva vida de predicació, un cop batiat per Joan, allà al Jordà: “Convertiu-vos! Anuncia el regne de Déu, “que ja és a prop”, i posa per condició primera, per aconseguir-lo, aquesta: Convertiu-vos!

Què volia dir Jesús amb aquesta paraula? Què vol dir ara, per nosaltres? Certament, Jesús es referia a un canvi, a una nova orientació de la vida de cadascú. Al llarg de la seva predicació, va dient els canvis que s'han de fer: “se vos havia dit...; però jo vos dic...” I el seu evangeli és una reorientació total del sentit de la vida.

El canvi, però, la conversió no ha de quedar-se a l'exterior. En la ment de Jesús aquest “convertiu-vos!”, comporta un canvi profund i intern. Perquè és tot l'home qui ha de canviar. I costa. Ho veim en el diàleg que Jesús té després amb el savi Nicodemus qui no acaba d'entendre ni comprendre Jesús: “I tu ets mestre d'Israel i no saps açò?”. I, potser, altres “mestres” tampoc no ho han entès.

Avui ens és necessària la conversió de cor, que vol dir reconciliació i comprensió. No veis quantes de coses convindria canviar? El nostre món, entre altres consideracions que se li poden fer, el veim carregat de nombroses i doloroses divisions; està esquinçat i esqueixat. I si miram la nostra Església, podem dir açò que escriu Joan Pau II en la seva exhortació pastoral sobre la reconciliació i la penitència: “A més de les escissions entre les Comunitats cristianes que l'afligeixen de fa segles, en alguns llocs l'Església del nostre temps experimenta en el seu propi interior divisions entre els seus mateixos membres, causades per la diversitat de punts de vista i d'opcions en el camp doctrinal i pastoral. També aquestes divisions poden a vegades semblar incurables”.

Vos ho escric amb tot el cor, vos ho dic amb tota l'ànima: Convertim-nos! Canviem! Són molt dures aquestes paraules que vos he citat del Papa. Si no ens convertim... Però ha d'ésser una conversió de debò, interior, sincera, que ens costarà, perquè haurem de deixar anar moltes de coses i d'idees nostres, que ens sabrà greu.

Convertiu-vos! Però de veritat, amb tota humilitat i amb tot l'amor que Jesús es mereix. Quaresma és temps a propòsit per açò. Cada dia l'esforç es farà més viable. Jesús ens hi ajudarà.

19.— "...I CREIS EN L'EVANGELI"

(10 - 3 - 85)

És la segona paraula de Jesús, a l'inici de la seva predicació. I la paraula definitiva. Perquè, encara que potser no ho sembli, no n'hi ha prou de convertir-se. És necessari fer la passa de creure en l'Evangelí, la Bona Nova de Jesús. Convertir-se, girar-se i orientar de nou la vida, necessita a continuació, començar a caminar, a seguir una ruta, segons les indicacions donades pel Mestre. O bé, si voleu, també vos puc dir que convertir-se i creure en l'evangelí és un sol gest i una única actitud total, contemplada davall de dos aspectes diferents. Convertir-se, llavors, seria la part negativa de deixar tot allò que faci nosa —el pecat—, per seguir Jesús, la part positiva, i creure en el seu missatge.

El seu missatge comença amb les benaventurances i acaba amb el precepte de l'amor. "En veure les multituds, va pujar a la muntanya. Va seure i, prenint la paraula, els ensenyava dient: Benaurats...". I, al darrer Sopar: "Un manament nou vos don: que vos estimeu els uns als altres, tal com jo vos he estimat". Aquest és l'evangelí que hem de creure i dur a la pràctica.

De dificultats i de contratemps per ser feliç a aquest Evangelí, en trobam i en tenim massa. Seguir Crist, certament que vol dir renunciar a moltes coses i a revisar molts plantejaments que ja tenim fets des del nostre egoïsme. Però, sobretot, seguir Crist vol dir emprendre una línia, decidir-se a un compromís davant Déu, Pare, i davant els germans, i concretar-ho tot en la realitat de cada dia.

No tots tenim la mateixa vocació. I per açò, hi ha moltes maneres de fer aquest camí concret de les benaventurances i de l'amor. A l'horitzó de la nostra vida, pel camí d'un futur desconegut, no sabem què trobarem ni què ens espera. Però hem d'anar a l'encontre de Jesucrist qui se'ns manifestarà en els germans i en les necessitats i contrarietats del temps present. Optarem per la Bona Nova, per dur-la al món i per ser homes de reconciliació i de comprensió?

Aquest temps de Quaresma és hàbil i a propòsit per tot açò. No vos faci por la fatiga. També Jesús es va cansar de les caminades que va fer per la seva terra. Ara és hora d'aixecar-se i de treure la son de sobre. L'exemplaritat i l'amor que, com a cristians, ens obliguen, ens donaran la força necessària per "convertir-nos i creure en l'Evangelí".

Els esdeveniments de Setmana Santa ens farien llevar l'interrogant que he posat al títol. La setmana del dolor i de l'anorreament de Jesús fins a la mort i una mort de creu, ens parla més de derrota que de victòria. I així ho degueren entendre tots, des de Pilat fins als apòstols, passant pel Sanedrí i pels habitants de Jerusalem. Un home era condemnat i mort perquè, segons el judici que li havien fet, tenia culpa, era reu de mort.

Passió i mort de Jesús. La gran paradoxa és que qui mor, venç. Jesús, amb la seva mort, ha donat mort a la mort.

Tots sabem el final d'aquesta Setmana Santa. Idò, l'hem de viure per preparar-nos al triomf del Senyor. Fer el seguiment de Jesús avui dia, vol dir sebre que una mort ens ha donat la Vida i que en la vida d'un mort, nosaltres hi tenim la salvació. Perquè Jesús no fou vençut!

21.— TRIOMFANT!

(7 - 4 - 85)

Podem cantar l'al·leluia i "deixant lo dol"! Perquè Crist ha ressuscitat! Un triomf triomfant, però gens triomfal! L'altra paradoxa de Jesús.

A Jerusalem, després de tot, tot va continuar igual. Acabada la festa, tothom va tornar a la seva feina. Només un petit ranxo d'homes i dones estaven perplexos. Les aparicions i el sepulcre buit els van treure de pena. I encara! Serà després, dies enllà, quan vindrà l'esclat definitiu i contundent. Triomfant!

L'Església camina des de llavors. Cada any s'alegra en la festa de la Pasqua. Una alegria interior que esclata també, dies enllà. Quan hom s'adona que ha d'escoltar una Paraula, i seguir-la i creure-la. Una Paraula de Vida, que és Vida per sempre, triomfant!

Triomfant en el servei humil d'amor als altres. No res més. Ni res manco. Després de tot, continuarem a la feina de cada dia. L'esclat definitiu i contundent vindrà després: una Vida per sempre, triomfant!

SECRETARIA GENERAL

ELECCIÓ DE MARE ABADESSA

El passat dia 9 de març, en el Monestir de les Monges Concepcionistes de Maó, es va procedir a l'elecció de la nova Mare Abadessa. Va presidir l'acte el Sr. Bisbe, acompanyat dels Srs. Cristòfol Vidal, arxiprest de Maó, i Jaume Cots, Rector de Santa Maria. Va resultar elegida Abadessa la monja Sor Maria de Gràcia Victory Buils.

JORNADES A CELEBRAR

Pel dia 4 d'abril, dijous sant, es celebra el dia de l'Amor Fraternal (sense col·lecta), organitzat per Càritas, amb tema apropiat a la solemnitat del dia.

El dia 28 d'abril, quart diumenge després de Pasqua, es celebra, també sense col·lecta, la Jornada d'oració per a les vocacions. El Papa ha escrit un document que publicam en un altre lloc d'aquest mateix nombre del Butlletí, que es pot fer servir per a l'ambientació i celebració del dia.

El divendres sant, 5 d'abril, s'ha de fer la col·lecta per als Llocs Sants de Jerusalem.

COMISSIÓ DEL CLERO

CARTA SOBRE DIVERSES CELEBRACIONS

Ciutadella de Menorca, 6 de març del 1985

Benvolguts germans,
a la reunió d'arxiprestos, que vam fer el passat dia 13 de febrer, vam prendre una sèrie d'acords que us volem comunicar. Us els avançam ara, però us els tornarem recordar en ser-hi més a prop. De moment podeu escriure a l'agenda:

1.— El proper dia 13 de març, açò és, dimecres que ve, essent a Menorca En Benjamín Forcano, farem una jornada al Toro: el matí el dedicarem a fer recés. El tema serà: "Mantener y desarrollar el espíritu del Concilio Vaticano II". El capvespre podrem mantenir un diàleg obert sobre diversos temes, com són, per exemple, algunes qüestions sobre la teologia de l'alliberament, el document sobre reconciliació i penitència... Començarem a les 10 del matí, dinarem al Toro (avisau! diuen que els capellans no en tenim el costum: Tel. 375060) i a les sis podrem esser cadascú a casa seva.

2.— El dimecres sant la Missa Crismal serà a la parròquia de Sant Antoni de Fornells. Com cada any, abans farem una estona de recés. El dirigirà en Teodor Suau.

3.— El dia 11 de maig, celebrarem al Toro la festa de la Verge. Ens reunirem religiosos, religioses i capellans. Es farà un homenatge als capellans jubilats i el P. Silvino Berruete, director dels Salesians, ens donarà unes pistes de reflexió i diàleg sobre el tema: "Integració dels religiosos a la pastoral diocesana".

4.— De dia 30 de juny a dia 5 de juliol En Joaquín Martín Abad, Secretari de la Comissió episcopal de Seminaris, dirigirà una tanda

d'exercicis espirituals. Enguany, com altres vegades s'havia insinuat, hi participaran també religioses i religiosos. Ja des d'ara hi queden convidats.

Per avui no res més. Fins dimecres que ve si Déu ho vol. Sempre a la vostra disposició, servidors en Crist.

Pels Arxiprestos
Miquel Anglada

11 de març del 1982

Benvolgut germà,
com cada any, la proximitat del "Dia del Seminari" fa que ens posem en contacte. Des d'uns anys ençà, els seminaristes visiten cadascun dels capellans per tal d'oferir els "materials" per a la campanya i sobretot, per a donar-se a conèixer i perquè els puguin conèixer els qui un dia, si Déu ho vol, seran els seus germans de presbiterat.
Voldríem que aquests contactes fossin més freqüents. Alguns han manifestat que vos agradaria que els seminaristes fessin alguna feina pastoral a les vostres paròquies i comunitats. A nosaltres també ens faia goig però feta feta que fossin més nombrosos.
Açò ens mou a pensar que tot i ser interessant l'aspecte econòmic perquè fonamentalment depenem de la col·lecta, el que interessa més volem que sigui la part més important del "dia del Seminari", és precisament que els joves prenguin consciència de que Jesús segueix cridant. A
Enguany celebrarem el "dia" en la festa de St. Josep. Amb aquests
tramesa volem que hi ha uns materials per a les celebracions i alguns
elements per a la reflexió. No pensam que s'hagin de fer "apustes"
casuístes. Sencillament vos les oferim per si vos són útils. Volem posar
de relleu al títol, editat per la Comissió episcopal de Seminaris "Llibres
per seguir a Jesús".
Com és que hi ha dos llibres: "Llibres per seguir a Jesús" —que és el
nacional— i "un 21 per al segle XXI". La raó és que estam també en
contacte amb els seminaris de Catalunya i des de fa uns anys fem uns

SEMINARI DIOCESÀ

CARTA SOBRE EL DIA DEL SEMINARI

11 de març del 1985

Benvolgut germà,

com cada any, la proximitat del "Dia del Seminari" fa que ens posem en contacte. Des d'uns anys ençà, els seminaristes visiten cadascun dels capellans per tal d'oferir els "materials" per a la campanya i, sobretot, per a donar-se a conèixer i perquè ells puguin conèixer els qui un dia, si Déu ho vol, seran els seus germans de presbiteri.

Voldríem que aquests contactes fossin més freqüents. Alguns heu manifestat que vos agradaria que els seminaristes fessin alguna feina pastoral a les vostres parròquies i comunitats. A nosaltres també ens faria goig però faria falta que fòssim més nombrosos.

Açò ens mou a pensar que, tot i ser interessant l'aspecte econòmic perquè fonamentalment depenem de la col·lecta, el que interessa més i volem que sigui la part més important del "dia del Seminari" és precisament que els joves prenguin consciència de que Jesús segueix cridant. A ells també!

Enguany celebrarem el "dia" en la festa de St. Josep. Amb aquesta tramesa veureu que hi ha uns materials per a les celebracions i alguns elements per a la reflexió. No pensam que s'hagin de fer "aquestes" catequesis. Senzillament vos les oferim per si vos són útils. Volem posar de relleu el fullet, editat per la Comissió episcopal de Seminaris "Llibres para seguir a Jesús".

Com és que hi ha dos lemes: "libres para seguir a Jesús" —que és el nacional— i "un SI per al segle XXI"? La raó és que estam també en contacte amb els seminaris de Catalunya i des de fa uns anys feim uns

cartells amb una idea engrescadora, almanco ho maldam. Normalment les idees no es desavenen. Enguany, més en concret, són complementàries.

Alguns ens heu demanat si ens farem presents el dia de Sant Josep a les vostres celebracions. Ja voldríem! Però n'hauríem de fer trossos per fer possible aquesta presència. En alguns llocs que ens ho han demanat amb prou temps ens hi farem presents —com a l'arxiprestat de Maó— per a una pregària el vespre del dia 18.

Finalment us vull demanar que, en nom del Seminari, doneu les gràcies a tots els qui d'una manera silenciosa ens ajudau i també vull insistir encara en la idea primera: el "Dia del Seminari" ha de ser, sobretot, una presa de consciència de que n'hi ha molts que poden dir "SI" a Jesús.

Moltes gràcies per tot. Disposau del vostre servidor i germà.

Miquel Anglada

DELEGACIÓ D'ENSENYAMENT

ENTREVISTA A FRANCESC RIU

Francesc Riu, capellà salesià, actual responsable del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, ha estat convidat a Menorca per la Delegació diocesana d'Ensenyament. El dissabte 16 de febrer, es troba al Toro amb uns 55 professors d'EGB, provinents d'escoles religioses i públiques, amb qui tracta el tema del "mestre creient a l'escola". El capvespre del mateix dia se reuneix amb un grup de pares, primer a Ferreries, després a Alaior, per parlar sobre "Els pares i l'escola cristiana". L'endemà, diumenge, de nou al Toro, es troba en un llarg col·loqui amb els directors de les 7 escoles religioses que hi ha a Menorca (St. Josep), Cor-Mar i La Salle de Maó, La Salle d'Alaior, St. Francesc de Ferreries, Salesians i La Consolació de Giutadella, i el Bisbe per abordar la problemàtica actual dels "col·legis religiosos". Un cap de setmana ben laboriós i aprofitat.

Les escoles de titularitat religiosa es troben en aquests moments enfrontades amb una problemàtica nova produïda, en gran part, pel nou context democràtic i, dins ell, per la política educativa del govern socialista. Perquè ens en parli, ens hem dirigit a Dn. Francesc Riu, tot aprofitant l'espera a l'aeroport, abans de marxar, i abusant una mica de la seva disponibilitat.

—Quina és la situació actual de l'Escola cristiana a Catalunya?

—Pel desembre passat vam celebrar el III congrés en el qual va ser aprovat un important document, fruit d'una llarga reflexió feta per grups dels diversos centres escolars i, que sens dubte, tindrà una gran transcendència de cara al futur.

—Quines són les línies bàsiques d'aquest document?

—Respon a tres preguntes fonamentals: què és l'escola cristiana, què ofereix a la societat i com s'organitza. És a dir, el document defineix l'escola cristiana en el context actual, estableix els criteris bàsics de l'educació cristiana que avui vol oferir i tracta dels aspectes pràctics i organitzatius per tal que aquesta oferta sigui viable.

—Com descriuria l'actual clima que regna en les escoles cristianes?

—Jo diria que és un clima esperançat, serè, sense nerviosismes.

—Sí, però sembla que aquest no era ben bé el clima de la manifestació contra la LODE celebrada a Madrid el passat novembre.

—Encara que compartíem els motius de desacord amb la política educativa del govern socialista (motius que van impulsar un ample sector a manifestar-se a Madrid), nosaltres, els de l'Escola Cristiana de Catalunya, no ens vam identificar amb la manifestació com a forma d'expressar aquests desacords. Per això no hi vam esser presents.

—Però ¿és que l'Escola cristiana és incompatible amb una política educativa socialista?

—No, de cap manera; no obstant aquesta política pot fer més difícil l'acció i el funcionament de determinades escoles privades, però certament constitueix un repte, un desafiament que l'Escola cristiana ha de saber encaixar.

—¿Estàs d'acord amb la distinció escola pública/escola privada?

—Les escoles cristianes de Catalunya, des del congrés de 1979, reclamen el dret de ser considerades d'interès públic, com a donant un servei de caràcter públic. Potser seria més exacte parlar d'escoles d'"iniciativa privada", ja que no defensem interessos privats.

—Quina escola pot dir-se cristiana? ¿Basta que sigui propietat d'una entitat eclesiàstica, religiosa?

—L'antic codi de dret canònic posava l'accent en la titularitat. El nou codi accentua la qualitat de l'educació cristiana que aquesta escola ofereix. És a dir, ha de ser una escola inspirada en la visió cristiana de l'home, de la vida, del món.

—¿Pot haver-hi una escola cristiana al marge de l'Església diocesana?

—No, en absolut. L'escola cristiana col·labora en les tasques de la comunitat eclesial. Per molt que digui estar unida amb Roma, sinó s'insereix en la comunitat local no la podem considerar catòlica.

—Quins són els principals problemes actuals que té l'Escola cristiana?

—A part dels comuns a tota escola, el principal problema és treballar perquè aquest ideal es realitzi en cada centre, perquè es formi una vertadera comunitat educativa, perquè s'insereixi en la comunitat

eclesial i no actuï d'una forma paral·lela. Hi ha també els coneguts problemes econòmics que s'han de resoldre de manera que pugui esser oberta a tothom.

—Tot açò és molt aclaridor, però ¿vol dir que ara tots els catòlics hem de fer un bloc per l'escola cristiana?

—No; admitem que hi hagi pares cristians que no considerin necessari enviar els seus fills a l'escola cristiana. Aquesta és un oferiment, però no vincula ni els mateixos cristians. A més en molts de llocs, els pares no podran triar l'escola. Un enfrontament escola cristiana-escola pública seria nefast; podem i devem col·laborar en moltes tasques comunes.

—Per acabar, com veus la situació a Menorca?

—Diferent de Catalunya per les dimensions de l'illa. El fet de ser més pocs facilita el diàleg, la feina de conjunt, si bé té la dificultat de no poder disposar de prou personal especialitzat en les distintes àrees de l'educació.

—Moltes gràcies, i esperem que aquests diàlegs mantinguts aquests dies ajudin a aclarir postures, desfer malentesos i impulsar realitzacions beneficioses en el camp educatiu.

F. D.

FRATERNITAT CRISTIANA DE MALALTS I MINUSVÀLIDS

PROGRAMA DEL CURS 84-85

Representació.

- I.— Atenció diligent a s'objectiu central des curs.
- II.— Coordinar convocatòries d'Equip, funcions i Assemblea, provocant sa revisió constant de tot lo programat.
- III.— Participació personal a un grup de formació.
- IV.— Contacte permanent i amistós amb es Consiliari.
- V.— Promoure s'assistència de fraters als actes de nivell superior relacionats amb el seu càrrec.
- VI.— Atendre amb interès sa crida de tot fratern de sa Diòcesi.
- VII.— Informar al Sr. Bisbe de ses nostres activitats.
- VIII.— Participar en es Debat sobre es Projecte Formatiu.
- IX.— Prendre damunt sa marxa ses decisions que aconsellin ses circumstàncies.

Formació.

- I.— Mantenir es grups de Formació ja organitzats i crear-los on encara no funcionen.
- II.— Trobades de revisió a nivell diocesà per ajudar-nos a base de comunicar-mos experiències i sobre tot metodologia emprada.
- III.— Per ses trobades de revisió, es Responsable de Formació se reunirà amb un representant de cada grup.
- IV.— Mantenir contacte amb es Secretariat Nacional de Formació per material i altres activitats formatives.
- V.— Col.laborar amb ses altres funcions que necessitin el seu servei.

Secretari i Organització.

I.— Apart de ses actes i correspondència, assumeix sa tasca d'informar sobre ses nostres activitats, convocatòries, repartir butlletins, etc.

Cultura i Temps Lliure.

I.— Colònies d'estiu. Cercar lloc adequat per es nostro personal, convocar a sa gent i organitzar-ho tot.

II.— Excursions culturitzants.

Animació en sa Fe.

I.— A ses trobades a tot nivell procurar aixecar s'esperit a base de reflexió i pregària.

II.— En ses reunions de formació provocar sempre sa referència a s'Evangeli.

Economia.

I.— Recollir justificants corresponents a 1983, per demanar subvenció pel 84.

Coordinació Social.

I.— Sa Responsable està a disposició dels grups, per orientar en ets cassos que es presentin a resoldre.

Altres Activitats.

I.— Presentació des llibre d'en Carles N. Ortiz i Dia des Malalt previst per aquest curs passen a Representació.

II.— Redactar es programa oficial i passar-lo als grups i funcions com exigència de compromís.

CÀRITAS INTERPARROQUIAL DE CIUTADELLA

ORGANITZACIÓ DE CÀRITAS

Principis teològics.

Funcions vitals de la comunitat.

Són funcions vitals de tota Comunitat cristiana: L'Anunci de la Paraula de Déu, la celebració de la Fe en els sacraments, i el testimoni de la Caritat o expressió de l'amor.

Perquè l'Anunci i la Celebració tenguin sentit han d'estar animades per la Caritat, altrament restarien buïdes de contingut.

"Si jo..., però no tingués Caritat, seria com les campanes que toquen o el címbal que dringa..." (1C 13,1-3)

Què és Càritas.

Càritas és conversió: Que cadascú rompi amb el seu egoïsmes i la seva comoditat i surti a trobar el Crist en el germà necessitat. No són els pobres els que necessiten de la conversió sinó els rics.

"Pero jo us dic a vosaltres que m'escolteu: estimeu..." (Lc 6,27-38)

Càritas és relació d'igualtat: No uns dalt i els altres baix, sinó tots iguals, fills d'un mateix Déu. Ser germans no només en teoria sinó també en la pràctica. Compartir i posar en comú tot el que tenim, tant si és molt com poc.

"No estimeu només de paraula sinó amb obres i de veritat..." (Jho 3,16-18)

Càritas és solidaritat: la nostra Comunitat només serà Comunitat dels pobres quan comparteixi i senti seves les angoixes, les esperances, les frustracions i les injustícies de les quals els pobres són víctimes.

"Vaig tenir fam i no em donàreu de menjar..." (Mt 25,31-46)

Càritas és servei: servir significa deixar-se agafar. Que els demés decideixin com volen ser servits.

“El qui vulgui ser gran entre nosaltres que es faci servent vostre...”
(Mt 20,25-28)

Càritas és alliberament: és anar a les causes de les injustícies. Treballar per rompre les cadenes que lliguen a l'home. Anar a la promoció total de la persona i les persones.

“Si persevereu en la meva paraula sereu de debò els meus deixebles, i coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures...” (Jo 8,31-32)

Paper fonamental de Càritas.

Sentir la responsabilitat i el compromís de fer avançar la Comunitat per camins de fraternitat. Açò no és fàcil. Calen persones dispostes a dedicar-hi temps. Comunitat en acció.

(Ac 6,1-7) (Institució diaques)

Ser l'expressió d'una comunitat viva que estima, més que una empresa de serveis socials. No han de ser uns quants sinó tota la comunitat en nom de la qual actuen els responsables.

(Ac 4, 32-35) (Posaven els bens en comú...)

Descobrir tot un món de marginació i de sofriment silenciosos que hi ha al voltant per aportar-hi la nostra acció. Colaborar amb grups i institucions públiques o privades que ja treballen en qualche camp concret de necessitats i promoure accions concretes en les àrees que estan desateses. Servei de suplència: urgir i impulsar que es responsabilitzin les institucions públiques, a fi de que es reconeixin i tenguin en compte els drets i la dignitat de tots els homes i no s'hagi de donar com almoïna allò que es deu per justícia.

(Lc 10,30-37) (El bon samarità)

PRINCIPIS ESTRUCTURALS

Equip parroquial.

És el nucli fonamental de Càritas.

Competències:

- Formar equip i promoure la caritat a la Comunitat. Sensibilitzar de les necessitats i possibilitats d'acció.
- Estudi de la realitat social del barri o sector que abarca la parròquia (Persones majors, famílies necessitades, fiets amb problemes, persones en atur, etc.)

- Resolució de cada cas segons la problemàtica que presenti i les possibilitats de l'equip.
- Seguiment humà dels cassos.
- Encaminar cap als serveis de la Interparroquial o cap a l'acció professionalitzada de l'Assistent Social aquells cassos o aspectes dels cassos que així ho requereixin.
- Economia pròpia.

Equip interparroquial.

- Coordinació parròquies.
- Impulsar, empènyer, fer sentir la urgència de la Caritat.
- Centralització determinats serveis
 - Roba: dimarts i dijous, 4 a 6
 - Menjar: dijous, 7 a 8
 - Transeunts
- Formació i sensibilització a nivell de Ciutadella.
- Estudi diversos camps necessitats i planificació solucions.
- Relació Càritas Diocesana.
- Relació entitats ciutadanes que treballen en qualque camp de marginats (Amur, Amat, Minusvàlids, etc.)
- Relació Assistència Social Ajuntament - Professionalització.
- Estarà format per una permanent i una plenària.
- Permanent: Consiliari, director, secretari i tresorer.

Es reunirà cada dilluns de 8 a 10 del vespre per preparar les reunions de la plenària, per planificar les possibles accions i per resoldre les feines puntuals que vagin sortint.

També a aquesta hora tindrà obert al públic i estarà a disposició de tothom.

- Plenària: Estarà formada pels components de la permanent més un responsable de cada parròquia.

Es reunirà cada quinze dies: dimecres, a les 8.

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de febrer.

- 19.— Rep visites.
- 25.— Rep visites. Al capvespre, és a la Delegació d'Economia.
- 26.— Rep visites.
- 27.— Presideix una reunió per parlar sobre la restauració de la Catedral.
- 28.— Al capvespre, és a Maó, on rep visites i ralla amb dos sacerdots. Al vespre, va a Ferreries per assistir a la conclusió de la Setmana de reflexió que està fent aquella parròquia.

Mes de març.

- 1.— Rep visites.
- 2.— Té una reunió amb la Comissió per al setè Centenari de la Conquesta de Menorca. A les 8 del vespre, concelebra l'eucaristia a la parròquia de Ferreries, com a conclusió de la setmana de reflexió.
- 3.— Concelebra l'Eucaristia a Sta. Eulàlia, de Maó. Dialoga després amb els assistents i va a dinar amb un grup d'ells. Al capvespre, parteix cap a Madrid.
- 4.— Assisteix a Madrid, a la reunió de la Comissió Episcopal de Pastoral de la qual és membre.
- 5-6.— És a Palma de Mallorca, on fa diverses visites i es reuneix amb els bisbes i vicaris generals de les diòcesis de les illes.
- 7.— Rep visites. Al capvespre, és a Maó on parla amb tres sacerdots i fa qualche visita.

9.— El matí és al Monestir de les Monges Concepcionistes de Maó, per a l'elecció de la nova Abadessa. Després dina amb dos sacerdots i parla amb ells.

10.— Concelebra l'eucaristia a la parròquia de St. Antoni Ma. Claret de Ciutadella. Després es reuneix amb el consell d'economia de la dita parròquia.

11.— Rep visites, entre elles, la d'un membre de la Conselleria de Cultura del Govern autònom balear. A les 8,30 del vespre, presideix la reunió per a la constitució de la junta de Càritas Diocesana.

12.— Rep visites. Al capvespre, és al Seminari, on celebra l'eucaristia per als seminaristes i després sopa i dialoga amb ells.

13.— És al Santuari del Toro, pel recés dels capellans, que dóna el claretià Benjamí Forcano. A les 8,30 del vespre, assisteix a la conferència que el mateix pare claretià dóna a Maó.

14.— Al capvespre, assisteix al triduum del Sant Crist, de Ciutadella i celebra l'eucaristia, per ser el dia de la festa.

15.— Té una reunió a Maó, amb alguns membres del Col·legi de consultors.

16.— Celebra l'eucaristia i assisteix al sagrament del matrimoni, a la parròquia de Sta. Maria, de Maó.

18.— Rep visites. A migdia, és a Maó, al Col·legi de Sant Josep per rebre i visitar el Pare General dels Paüls.

19.— Concelebra l'Eucaristia, a l'església de Sant Josep, de Maó, amb motiu del Dia del Seminari i festa del dit Sant.

20.— A cal Bisbe, presideix el Consell del Presbiteri del mes de març. Al capvespre, visita al Sr. Batle de Maó, i després, al local dels homes d'A.C., diu una conferència sobre la religiositat popular.

21-22.— Parteix i és a València, per assistir a la reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de València.

24-30.— És al Monestir de les monges benedictines de Montserrat, on els dóna una tanda d'exercicis espirituals.

31.— Presideix la benedicció dels rams i concelebra l'Eucaristia a la Catedral, en aquest diumenge de Rams, o de Passió.

SETMANA DE REFLEXIÓ A LA PARRÒQUIA DE FERRERIES

Va tenir lloc del dia 25 al 28 de febrer. Fou dirigida pel sacerdot Ramon Cabana, de la diòcesi de Solsona. El tema de reflexió era "vocació del poble de Déu per a evangelitzar". Les xerrades es tingueren a darrera hora del vespre, amb diàleg després d'elles. El darrer dia es

formaren grups per a descobrir els camins a seguir en endavant. El dissabte, el Sr. Bisbe va concelebrar l'eucaristia, com a final de la setmana, animant els feligresos a ser feels als compromisos assumits. Ara, el Consell parroquial tirarà endavant les conclusions adoptades. L'assistència fou prou nombrosa i la setmana "ha calat fondo i sa gent hi troba sentit.

ELS ESCOLTES DE MENORCA

Els dies 23 i 24 de febrer es van reunir a Es Castell uns 150 joves i adults per celebrar la Diada del Pensament, dins l'any internacional de la joventut. Foren uns dies ben aprofitats pels joves assistents els quals van poder reflexionar sobre la seva realitat. Els temes tractats foren presentats per gent gran, dedicada al camp de la joventut i de la família.

PREGÀRIA I REFLEXIÓ QUARESIMAL A L'ARXIPRESTAT DE CIUTADELLA

Ha tingut lloc aquesta pregària i reflexió quaresmal tots els dijous de Quaresma a l'església de Maria Auxiliadora, a les 8,30 del capvespre. Cada dijous va ser dirigida per un rector de l'arxiprestat, excepte la darrera que ho fou pel Sr. Antoni Subirats, de la Comissió diocesana de litúrgia.

DIVERSES XERRADES DEL CLARETIÀ BENJAMÍ FORCANO

Aquest pare claretià, de Madrid, va estar a Menorca del dissabte 9 de març fins el dia 14. Vam aprofitar-lo per diverses activitats. El dissabte, dia 9, a darrera hora del capvespre, va donar una conferència al Seminari sobre el moment actual de l'Església: com ser feels al Vaticà II. El diumenge, dia 10, va dirigir una jornada al Santuari de El Toro sobre "la família davant el desafiament dels fills i dels joves", organitzada per l'Escola de Teologia. Els dies 11, 12 i 13, a Maó, va fer unes conferències, organitzades pel grup coordinador de l'arxiprestat sobre sexualitat i vida cristiana.

També va dirigir un recés als capellans al Santuari de El Toro, el dimecres dia 13, des de les 10 del matí a les 6 del capvespre.

XERRADES SOBRE PRESENCIA DE L'ESGLÉSIA AL MÓN D'AVUI

Van tenir lloc els dies 26 i 27 de febrer, al local d'A.C., de Maó, organitzades pel grup coordinador de l'Assemblea arxiprestal. Va donar-les la Srta. Maria Martinell, directora del centre catòlic d'estudis socials, de Barcelona.

CONFERÈNCIA SOBRE RELIGIOSITAT POPULAR

La va donar el nostre Sr. Bisbe, el dia 20 de març, al local d'A.C. de Maó, organitzada per les confraries de Setmana Santa de Maó.

RECÉS PER A RELIGIOSES

El va donar, el passat dia 2 de març Mn. Ramon Cabana, de la diòcesi de Solsona, organitzat per la Confer de Menorca. Va tenir lloc a la Casa de la Infància, a Maó, des de les 10,30 del matí fins a les 5 del capvespre.

PREDICACIÓ A LA PARRÒQUIA D'ALAIOR

Aprofitant l'estada de Mn. Ramon Cabana, la parròquia d'Alaior va organitzar una predicació quaresmal pels dies 28 de febrer al tres de març.

ACTO INTERCONFESIONAL, POR PRIMERA VEZ EN LA IGLESIA DE LA COMUNIDAD EVANGÉLICA

El día 8 de febrero, con fraternidad emotiva y sencilla participaron conjuntamente, por primera vez en la iglesia de la Comunidad Evangélica, los miembros de la Fe Bahá'í, Iglesia Evangélica e Iglesia Católica. Fue un acto ecuménico vivido profundamente, y un signo evidente de las actuales relaciones interconfesionales, basadas en el aprecio, respeto y colaboración, tan distintas de las de otros tiempos. A este testimonio

se sumó la solidaridad para con los pueblos del Tercer Mundo, en sintonía con la Campaña contra el Hambre, a la que se aportaron 137.000 pesetas, ofrendadas por los casi 200 reunidos.

Aunque hace ya algunos años que un acto interconfesional se inserta en el programa de la Campaña contra el Hambre, este año dicho acto ha tenido una connotación histórica extraordinaria. Ha sido la primera vez que los miembros de la Iglesia Católica, comunitariamente —no individualmente— se reunieron en la iglesia de la Comunidad Evangélica, de Maó, juntamente con ésta y los de la Fe Baha'í. El acto fue, realmente, el testimonio exponencial del espíritu ecuménico, basado en el amor cristiano que va calando cada vez más en todos y simbolizó la superación de otras épocas.

La vivencia profunda del significado del acto se experimentó de la mejor forma posible, a saber: con sencillez y naturalidad, en clima de plegaria y reflexión.

Octavio Abril, el pastor de la Iglesia Evangélica, pronunció unas palabras de bienvenida y presentación, subrayando la común vocación y misión de todos los reunidos que, desde la fe en el Señor Jesús, han de ser testigos del amor a Dios y a los hombres. Hizo un llamamiento especial a los jóvenes, pidiéndoles que también ellos fueran misioneros de ese doble amor, que es inseparable.

Seguidamente una joven representante de la comunidad católica leyó unos versículos de la Carta de San Pablo a Timoteo, interviniendo después el Coro de San José. A continuación una joven de la Iglesia Evangélica leyó los once primeros versículos de la Carta de San Pablo a los Filipenses, participando posteriormente el Coro de la citada Iglesia. Un miembro de la Comunidad Baha'í leyó unas frases del libro "Palabras Ocultas" de Bahá'u'llah, acompañado con fondo de guitarra por una joven de la comunidad católica.

La proyección de un conjunto de diapositivas "Hambre para una campaña", con imágenes muy elocuentes y voz sugestiva del locutor sobre un texto realmente adecuado a las imágenes, sirvió para reafirmar en todos la necesidad de una acción solidaria con las poblaciones del Tercer Mundo.

En la ofrenda los asistentes aportaron 137.000 pesetas.

La aportación de los reunidos ascendió a 137.000 pesetas, cantidad superior a la del año anterior en el mismo acto, y, que encabeza anualmente la lista de los demás donativos.

El canto del "Padre Nuestro", coreado por todos los asistentes, cerró el acto, que permanecerá grabado en todos.

A la salida, todos expresaban su satisfacción congratulándose del acto y agradeciendo, los miembros de las otras comunidades, la acogida fraterna de la Iglesia Evangélica.

PRIMERA VISITA A MENORCA DEL SUPERIOR GENERAL DE LOS PAULES E HIJAS DE LA CARIDAD

Por primera vez desde que las Hijas de la Caridad iniciaron su servicio a la diócesis menorquina el año 1866, el Superior General de su Compañía, P. McCullen que, a su vez lo es de la Congregación de la Misión, incluyó, en su visita a España, un desplazamiento a la isla, para saludar a las Hijas de la Caridad y a los que colaboran con ellas en las obras que realizan.

En las breves horas que permaneció en Menorca desarrolló una gran actividad. Después de almorzar con el Obispo y representantes de las cuatro comunidades de Hijas de la Caridad, a las seis de la tarde presidió una concelebración eucarística, muy emotiva, en la que participaron, además de las Hijas de la Caridad, niños de la Casa de la Infancia, ancianos del Hospital Municipal, sanitarios del Hospital Militar, profesores, padres y alumnos del "Colegio San José", Voluntarias de la Caridad y Juventudes Marianas Vicencianas. Concelebraron los Padres: Más y Barceló, Superiores Provinciales, y los sacerdotes diocesanos: D. Abelardo Benítez, D. Poncio Pons y D. Vicente Macián.

Posteriormente mantuvo una reunión exclusiva con las Hijas de la Caridad.

Le acompañaron en la visita, además de los PP. Paúles citados, la Visitadora y la Secretaria Provinciales de las Hijas de la Caridad.

DE LA SANTA SEU

MENSAJE DEL PAPA JUAN PABLO II EN LA JORNADA MUNDIAL DE ORACIÓN POR LAS VOCACIONES

28 de Abril de 1985

Venerados Hermanos en el Episcopado,
Queridos Hijos e Hijas en todo el mundo,

1. La XXII Jornada Mundial de Oración por las vocaciones, que será celebrada, como todos los años, el cuarto Domingo de Pascua, es una ocasión en que, como Pastor de la Iglesia Universal, siento el urgente deber de exhortar a todos los bautizados a colaborar con la oración incesante y la acción pastoral en la promoción de las vocaciones sacerdotales, de las vocaciones a la vida consagrada en sus múltiples formas, de las vocaciones al empeño misionero. Es éste un problema vital que se ubica en el corazón mismo de la Iglesia; en efecto, de su solución depende su porvenir, su desarrollo y su misión universal de salvación.

Desde que el inolvidable Pablo VI quiso instituir esta Jornada Mundial, los Mensajes Pontificios, aunque dirigidos a todo el pueblo de Dios, han tenido como destinatarios privilegiados a los jóvenes. Esta atención asume en cierto modo una intensidad y un significado singulares en este año 1985 que, como es sabido, ha sido proclamado por las Naciones Unidas "Año Internacional de la Juventud".

Es esta una celebración a la cual la Iglesia no quiere faltar. Tiene ciertamente la intención de ofrecer contribuciones y aportes originales relativos a la fe y a los valores cristianos. Numerosas iniciativas han sido ya programadas y otras serán promovidas, tanto a nivel de la Iglesia universal como a nivel de las Iglesias particulares. Yo mismo he dirigido ya una invitación a los jóvenes de todo el mundo para un gran encuen-

tro en Roma, el Domingo de Ramos, para proclamar juntos que "Cristo es nuestra paz".

Un vivo deseo mío es que en este año se promueva también un acercamiento extraordinario de los jóvenes a las vocaciones consagradas. La Jornada Mundial es un punto ideal de referencia para una acción más vasta y más incisiva. Es el testimonio específico que las comunidades cristianas esperan de los jóvenes. En este contexto se dirige mi palabra, en primer lugar, a las nuevas generaciones y, luego, a todos los que están investidos de responsabilidades pastorales y educativas.

2. ¡Jóvenes, Cristo os llama!

He aquí el feliz anuncio que no puede menos que llenaros de admiración. Mi mensaje para vosotros no puede ser otro que el del Evangelio: Cristo tiene por vosotros, jóvenes, un amor de predilección y os desafía al amor.

Mi diálogo con vosotros ha conocido ya los caminos del mundo y en todas partes he encontrado jóvenes sedientos de amor y de verdad, aunque agobiados por muchas preguntas y problemas sobre el sentido de la propia vida.

No es raro, por desgracia, el peligro de caer bajo falsos guías y falsos maestros, que intentan seduciros, abusar de vuestra generosidad e incluso impulsaros hacia actividades que engendran tan sólo amargura y desilusión.

Quisiera ahora preguntaros: ¿habéis encontrado a Aquel que se ha proclamado el único verdadero "Maestro" (Mt. 23,8)? ¿No sabéis que sólo El "tiene palabras de vida eterna" (Jn. 6,68) y posee las respuestas verdaderas a vuestros problemas?

El amor de Cristo es la fuerza más grande del mundo, es vuestra fuerza. ¿Habéis realizado este maravilloso descubrimiento? Cuando un joven o una joven lo ha encontrado personalmente y ha descubierto su amor, tiene confianza en El, escucha su voz, se decide a seguirlo, dispuesto a todo, incluso a dar la vida por El.

3. ¡Jóvenes, Cristo os llama!

El amor conoce diversos caminos, pues son diferentes los encargos que El confía a cada uno y cada una de vosotros.

En el ámbito de la vida cristiana todo bautizado ha recibido del Señor su "llamada", y todas las vocaciones son importantes, todas merecen gran estima y reconocimiento, todas deben ser escuchadas y seguidas con generosidad. Sin embargo, el Señor Jesús, al fundar su

Iglesia, quiso instituir ministerios particulares, que El confiaba a aquellos de entre sus discípulos, a quienes libremente elige.

Es así que a muchos de vosotros, más numerosos de cuanto se podría suponer, quiere participar el Divino Redentor el sacerdocio ministerial para dar a la humanidad la Eucaristía, para perdonar los pecados, para predicar el Evangelio, para guiar las comunidades. Cristo cuenta con vosotros para esta misión maravillosa. Los sacerdotes son necesarios al mundo porque Cristo es necesario.

A muchos de vosotros pide el Señor dejarlo todo para seguirlo a El pobre, casto, obediente. A muchas jóvenes dirige la llamada misteriosa a vivir un proyecto de amor exclusivo a El en la vida virginal.

¿Pensáis acaso que estas llamadas se refieran a otros y no puedan dirigirse, quizá, a vuestra persona? ¿Os parecen muy difíciles porque comportan renunciaciones, sacrificios y hasta la entrega de la vida?

Observad la prontitud de los apóstoles. Observad la magnífica experiencia de miles y miles de sacerdotes, diáconos, religiosos, religiosas, laicos consagrados, misioneros, llegados hasta el heroísmo para dar testimonio a la humanidad de Cristo muerto y resucitado.

Observad la generosidad de miles y miles de jóvenes, que en los seminarios, en los noviciados y en otras instituciones de formación se están preparando a las Órdenes Sagradas, a la profesión de los consejos evangélicos, al mandato misionero. A todos estos jóvenes vaya mi expresión de aliento y la invitación a proponer a sus coetáneos el ideal que están realizando.

4. ¡Jóvenes, Cristo os manda!

“Id a todo el mundo y anunciad el Evangelio a toda criatura” (Mc. 16,15). Estas palabras pronunciadas por el Señor Jesús antes de ascender al Padre, las dirige hoy a muchos de vosotros. En el umbral del tercer milenio de la venida de Cristo, una gran masa de hombres no ha recibido aún la luz del Evangelio y yace en graves condiciones de injusticia y miseria.

El mismo Señor revela la desproporción entre las inmensas necesidades de salvación universal y el número insuficiente de sus colaboradores. “La mies es mucha pero los operarios son pocos” (Mt. 9,37): exclamó viendo a las multitudes de todos los tiempos cansadas y agobiadas como ovejas sin pastor. En mis viajes apostólicos a todos los puntos de la tierra, constato cada vez más la actualidad del lamento del Salvador.

Sólo la gracia de Dios, solicitada por la oración, puede colmar esta

dolorosa desproporción. ¿Quedaréis indiferentes escuchando el grito que sube de la humanidad? Os exhorto a orar y también a ofrecer vuestras personas, si el Dueño de la mies quisiera enviaros como operarios a su mies (cfr. Mt. 9,38).

Ponéos en primera fila entre aquellos que están prontos a dejar la propia tierra para una misión sin fronteras. A través de vuestras personas Cristo quiere llegar a la humanidad entera.

5. A las comunidades cristianas.

Mi mensaje se dirige ahora a todas las comunidades cristianas, porque todas tienen responsabilidad ante los jóvenes. En particular me vuelvo a vosotros, Venerables Hermanos en el Episcopado, y a cuantos comparten con vosotros tareas específicas pastorales y educativas: presbíteros, personas consagradas, animadores vocacionales, padres de familia, catequistas, docentes, educadores.

En este año dedicado a los jóvenes tomemos nueva conciencia de lo que ellos representan para la Iglesia.

Recordad: ¡Servir a los jóvenes es servir a la Iglesia! Es una tarea prioritaria, a la cual a menudo deben subordinarse y orientarse otras tareas, empeños, intereses.

Amad a los jóvenes como Cristo los ama. Conocedlos y daos a conocer a ellos personalmente. Id hacia ellos, pues a menudo no vendrán espontáneamente.

Hacéos sobre todo instrumentos valerosos de la llamada que el señor dirige a los jóvenes.

La pastoral juvenil de base sería incompleta si no se abriera también a las vocaciones consagradas. Lo ha recalcado con fuerza también el Documento Conclusivo del II Congreso Internacional para las Vocaciones (cfr. n. 42), que de nuevo recomiendo a vuestra atención.

La Iglesia ha recibido de Cristo el derecho y el deber de llamar y proponer las vocaciones consagradas: no para imponer carismas y ministerios a quien no los ha recibido del Espíritu Santo, sino para revelar el proyecto de Dios inscrito en el corazón de tantos jóvenes, a menudo sofocado por las circunstancias ambientales. Por su parte los jóvenes y las jóvenes tienen el derecho y el deber de buscar ayuda para descubrir y vivir la llamada de Dios.

Que el Año Internacional de la Juventud vea multiplicarse los esfuerzos también en este sentido. Que la Jornada Mundial sea sobre todo un momento fuerte de oración por una nueva fecundidad vocacional.

6. Oración.

En comunión con todos los jóvenes del mundo, elevamos nuestra oración al Dueño de la mies para que multiplique los operarios del Evangelio, en la certeza que querrá escuchar la oración que el Señor Jesús nos ha ordenado expresamente hacer:

“Dios nuestro Padre, Te confiamos los jóvenes y las jóvenes del mundo, con sus problemas, aspiraciones y esperanzas. Vuelve hacia ellos tu mirada de amor y hazlos operadores de paz y constructores de la civilización del amor.

Llámalos a seguir a Jesús, tu Hijo. Hazles comprender que vale la pena dar enteramente la vida por Tí y por la humanidad. Concédeles generosidad y prontitud en la respuesta.

Acoge, Señor, nuestra alabanza y nuestra oración también por los jóvenes que, a ejemplo de María, Madre de la Iglesia, han creído en tu palabra y se están preparando a las Órdenes Sagradas, a la profesión de los consejos evangélicos, al empeño misionero. Ayúdalos a comprender que la llamada que Tú les has dado es siempre actual y urgente. Amén”.

En la cierta esperanza de que el Señor no dejará de escuchar la oración de la Iglesia por las vocaciones, imparto de corazón a vosotros, Venerables Hermanos en el Episcopado, a los Sacerdotes, a los Religiosos, a las Religiosas, a todo el Pueblo de Dios y, en particular, a los jóvenes y a las jóvenes que han acogido generosamente la llamada divina, la Bendición Apostólica, propiciadora de abundantes favores celestiales.

Del Vaticano, 25 de enero de 1985

Joannes Paulus pp. II

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

"RECONCILIACIÓN Y PENITENCIA"

Nota de la Comisión Permanente del Episcopado.

1.— El Papa Juan Pablo II ha ofrecido recientemente a toda la Iglesia, como fruto del Sínodo de los Obispos de 1983, la exhortación apostólica "Reconciliación y Penitencia". Se trata de un mensaje doctrinal y pastoral que aplica los principios renovadores del Vaticano II en asunto de tanta importancia para la vida cristiana y aún para la convivencia humana.

Los Obispos de la Comisión Permanente, reunidos este tiempo de Cuaresma, queremos mostrar nuestra gratitud por este documento de tanta trascendencia y el deseo de que sirva para intensificar el espíritu de penitencia y una amplia y profunda acción reconciliadora que, realizada en cada conciencia y en el interior de nuestra Iglesia, se irradie a las relaciones de los españoles en obras de amor, diálogo, comprensión y servicios de fraternidad.

2.— La penitencia y la reconciliación están en el centro del mensaje evangélico. Jesús inicia su predicación proclamando: "El Reino de Dios está cerca. Convertíos y creed en el Evangelio" (Mc. 1,15). La Iglesia, que prolonga esta misión, es sacramento de reconciliación en un mundo destrozado por los conflictos y divisiones, pero animado también interiormente por una incoarcible voluntad de paz, que es tan fuerte como son los factores mismos de división.

3.— El más radical de estos factores, que produce la ruptura del hombre con Dios, consigo mismo, con los demás y con la misma creación, es el pecado. Pero éste es el drama del mundo contemporáneo: al hombre le cuesta reconocerse pecador. Al perder el sentido de Dios, se

debilita y hasta se pierde la conciencia del pecado, fenómeno que está creciendo en nuestro tiempo. La Iglesia, por eso, en esta situación, ha de actuar con gran vigor profético para poder despertar, con el sentido de Dios, el deseo de conversión, infundir esperanzas y descubrir los caminos de una vida reconciliada: el diálogo, la catequesis, la vida sacramental y, muy particularmente, el sacramento de la penitencia.

4.— Por la confusión que afecta a amplios sectores del pueblo de Dios, urge especialmente una catequesis adecuada y permanente sobre los distintos aspectos de la reconciliación y la penitencia, la formación cristiana de la conciencia, el sentido del pecado y la tentación, la esperanza de la vida eterna, teniendo en cuenta las realidades últimas del hombre (muerte, juicio, infierno y gloria) y sus responsabilidades históricas en la justicia y la convivencia social, los deberes y derechos humanos, la libertad, la caridad y los valores morales en general.

5.— Los sacramentos son, como dice la exhortación del Papa, un medio de origen divino para la reconciliación, particularmente el llamado “sacramento de la penitencia y de la reconciliación”, instituido por Nuestro Señor Jesucristo. El fue quien confió a los Apóstoles y a sus sucesores este ministerio, que ha de ser ejercido con fidelidad a las normas de la Iglesia en todas sus exigencias pastorales, incluidas “las formas de la celebración”. Por eso la Iglesia nos recuerda que las formas individual y comunitaria se equiparan en la “normalidad del rito” y que “la reconciliación de varios penitentes con confesión y absolución general reviste un carácter de excepción y por tanto no queda a la libre elección, sino que está regulada por la disciplina fijada para el caso”.

6.— La misión pastoral de reconciliación en toda su amplitud está pidiendo todas las actividades mediante las cuales la Iglesia ha de realizar este servicio en favor de la fraternidad de los hombres y de su comunión con Dios.

Es un ministerio que ha de ejercer la Iglesia humildemente y con el propio ejemplo de su reconciliación interior. Los españoles estamos muy necesitados de una convivencia reconciliada y reconciliadora a causa de la memoria de pasados conflictos, las actuales tensiones y la creciente crispación en las relaciones sociales. La convergencia en el diálogo, el respeto y la tarea de una común colaboración para dar respuesta a los graves problemas que afectan a tantas personas de nuestro tiempo, pero especialmente a los más débiles, debería ser un estímulo a la reconciliación de todos. Hemos de avivar el compromiso de vivir así, porque como dice el Papa, “el amor es más grande que el pecado”.

7.— La razón principal de esta breve nota es recomendar encaraci-

damente este documento post-sinodal que el Santo Padre dirige a toda la Iglesia. Esperamos que todos los fieles de nuestras diócesis lo acojan con gratitud y lo lean y mediten con todo interés. Recomendamos particularmente a los sacerdotes, ministros de la reconciliación, que, conscientes de esa responsabilidad, ejerzan este ministerio con renovada confianza en el Señor, de modo que su misión sea verdaderamente evangelizadora y, como administradores fieles del sacramento de la misericordia de Dios, superando vacilaciones o inhibiciones, contribuyan a que adquiera la estima y la fecundidad que le corresponde en la vida cristiana y en la misión de la Iglesia.

Que en este tiempo cuaresmal, camino hacia la Pascua, entremos todos los cristianos en la corriente de gracia y salvación por nuestra sincera conversión personal y la asunción de nuestras responsabilidades sociales para una convivencia fraternal en Cristo, nuestro reconciliador y en María, la Madre de la Misericordia.

Madrid, 8 de marzo de 1985

Butlletí oficial
del Bisbat

